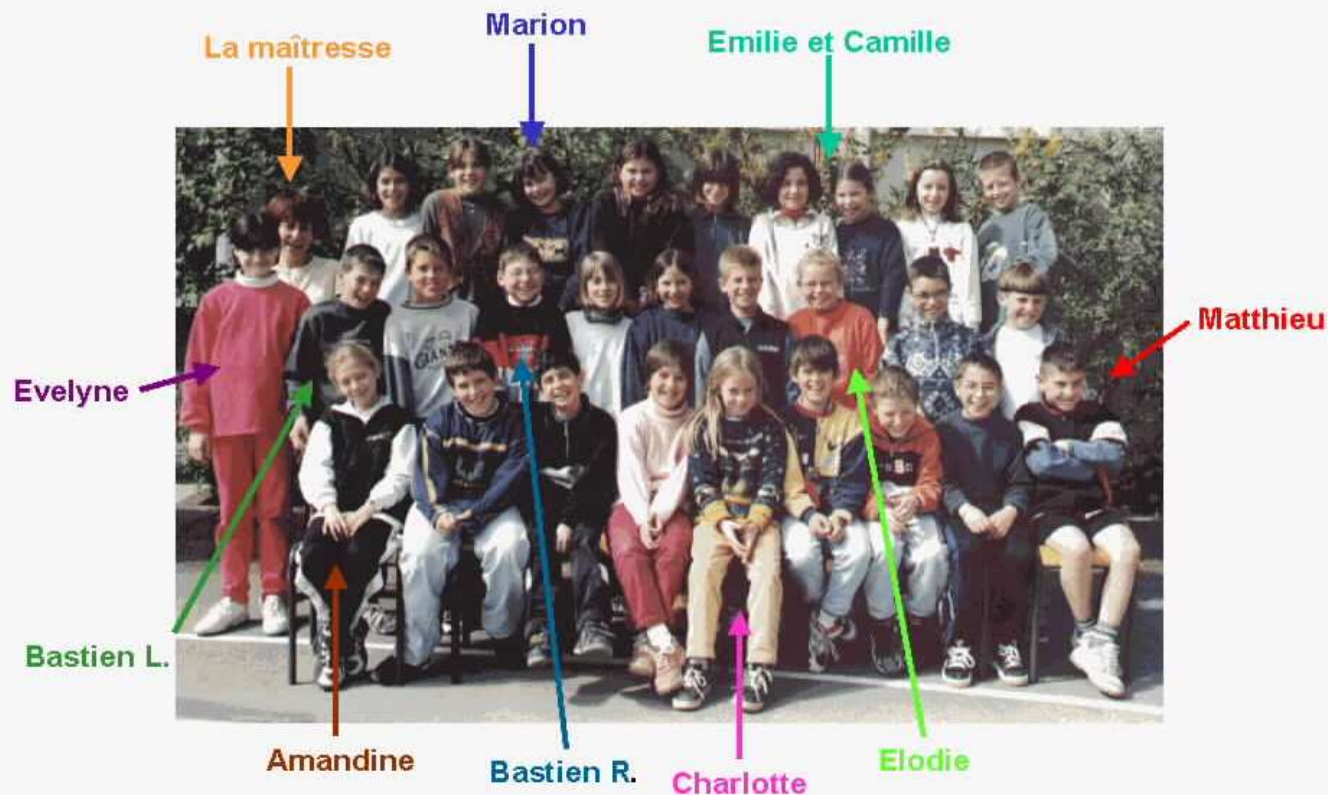

הצלקת

כתבו וציירו ילדי כיתה ג'
בי"ס "אדמות לבנות", פרונטיגן - צרפת

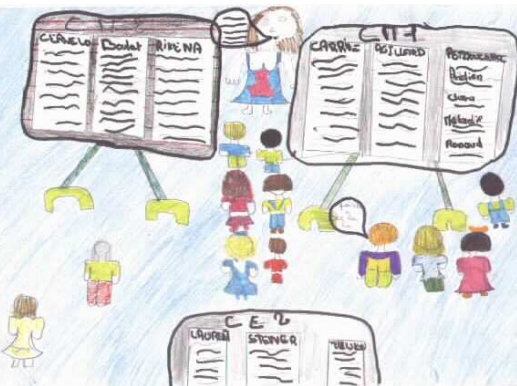

ברביעי בספטמבר שנת 1998 הילדים חזרו לבית הספר. בעשרה לתשע נשמע צלצול הפעמון. אורלין ורנה חיפשו את רשימת התלמידים של המורה שלהם מר ג'נטנט, אך לא יכלו למצוא אותה. במקומה הייתה רשימה של מר פטושנוק. הם היו מופתעים מאוד. "מי זה?" שאל רנה.

הפעמון צלצל שוב. השעה הייתה תשע. כל התלמידים חזרו לכתות מלבד תלמידי כתתו של מר פטושנוק.

קלרה, מלודי, אורלין, ורנה המתינו

באי-סבלנות וקצת בחשש. והנה מר פטושנוק הגיע עם מר פיאלו, המנהל.

מר פטושנוק היה גבוה ורזה מאוד. הוא לבש מעיל שחור ארוך וגם כובע באותו הצבע. מר פיאלו הודיע "לידיעתכם מר ג'נטנט נסע ומר פטושנוק בא

במקומו."

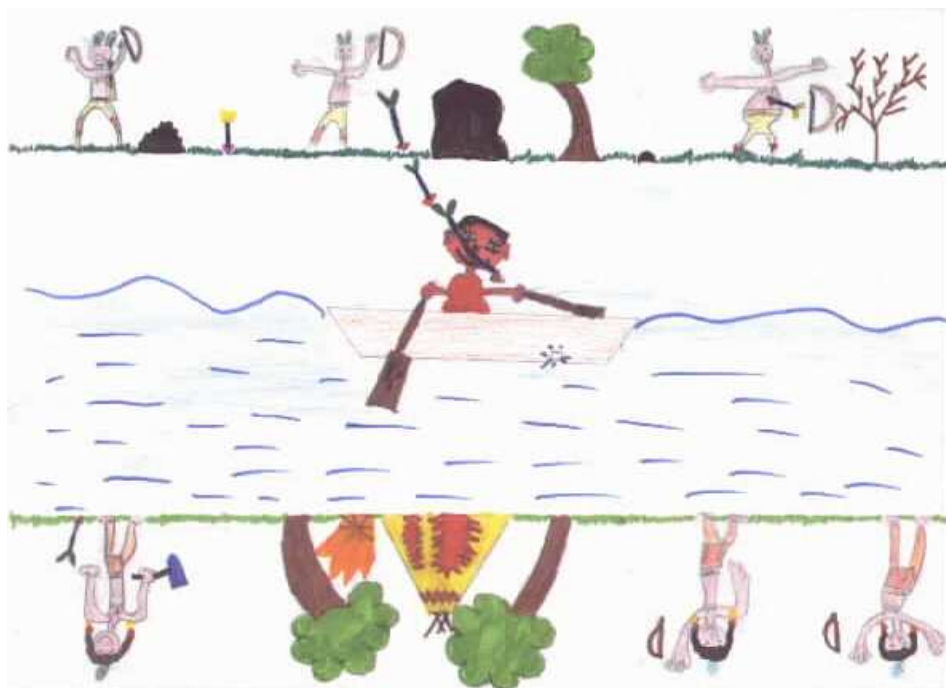
באותו רגע מר פטושנוק הסתובב עם הפנים לכתה והילדים לא יכלו להימנע מקריאה "אאאה!"

על פניו של מר פטושנוק ראו צלקת ענקית. היא עברה מעל עינו הימנית, ליד האף ועד פינת הפה.

בהפסקה ארבעת החברים נפגשו בפינה שקטה בחצר. מר פטושנוק שם לב שארבע הילדים של הכיתה לא רצו ושיחקו כמו היתר. כשחזרו לכיתה הוא שאל אותם על מה שוחחו וגיחכו. "דיברנו על הצלקת שלך"

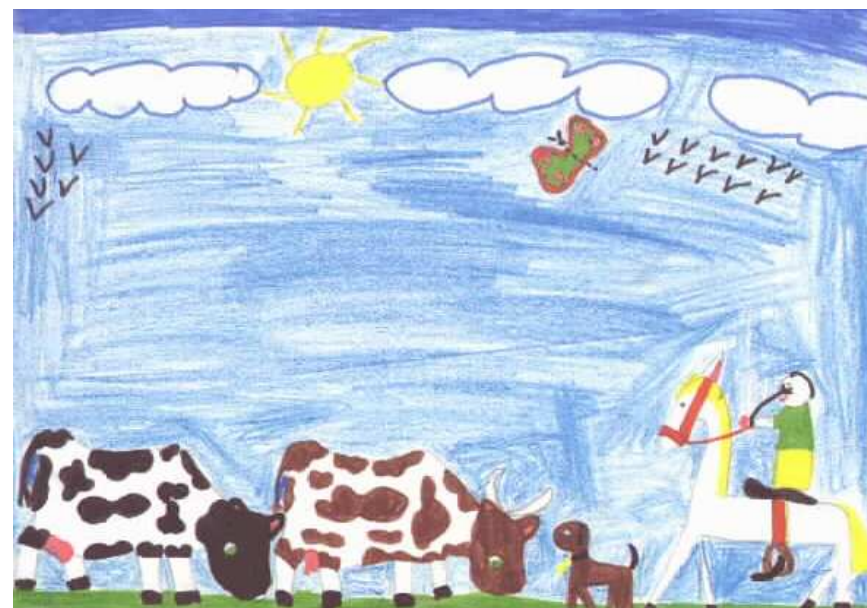
"כן מלודי, נשמע אותך."
"כשהיית בן עשרים ושבעה יצאת לאזור אמזון

באמריקה הדרומית, כדי לחקור שבת
אינדיאנים, בשם אבוק. רצית לעבור את
הנהר בסירת קנו, אך זו התהפכה ונפלת
למים. שחית לחוף ואז נקלעת במלחמה עזה
בין שבת אבוק ושבת אמאהין. רצית לברוח
אך חץ פגע ישר בפניך."
שקט השתרר בכיתה.
"יש לך דמיון פורה, מלודי, אבל זה לא היה

מר פטושנוק חייך ואמר "זה מעניין מאוד.
ספרו מה דמיינתם לעצמכם."
רנה סיפר את רעיונו:

"כשהיית בן שתים-עשרה סבא שלך החליט
שהנך גדול מספיק כדי להוביל פרות למרעה.
הוא נתן לך את השוט שלו. אתה השתעשעת

עם השוט ונפנפת בו חזק כאילו אתה קאובוי
והשוט הכה בפניך.
"אהה, זה באמת רעיון מעניין אך זה לא כך
היה."
מלודי הרימה אצבע.

חיזרים התקדמו לקראתך, כל אחד עם מטאטא ביד. הם קראו ביחד 'ספינה קורל חזרה!' הם הפנו אליך את ידיות של המטאטאים ומכל אחד יצאו קרני לייזר שפגעו בפניך."

הכיתה פרצה בצחוק. גם המורה צחק יחד עם כולם. ואז שאל "ואת קלרה, יש לך רעיון כלשהו?"

"כן יש לי רעיון קטן. היה לילה והדרך הייתה רטובה וחלקה. אתה רכבת על אופנוע ובסיבוב

התחלקת.

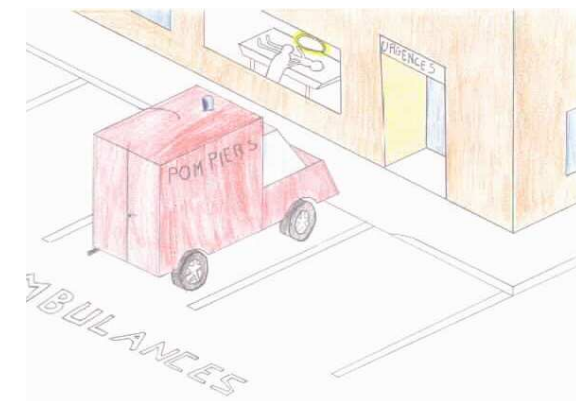
השכנים קראו לאמבולנס.

החובשים

באו, שמו

אותך על

אלונקה

והובילו לבית חולים. שם כבר המתינו לך הרופאים והניחו אותך על שולחן הניתוחים. המנתח התחיל לתפור את הפצע אבל אז

כך."

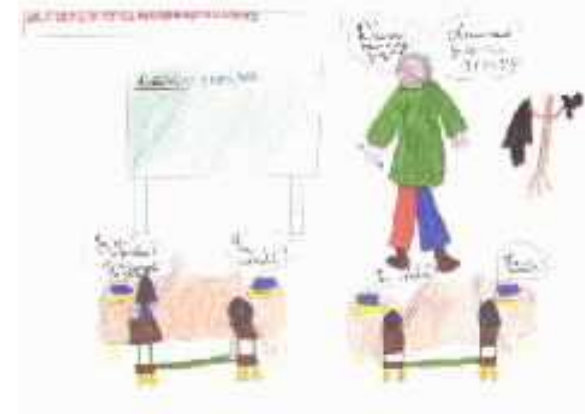
אורלין התרומם מהספסל.

"אני יודע! אדוני, אני יודע! היית בבקתת קיץ בחופשה, בתוך יער. בערב התחוללה סופה. נשמעו רעמים ורוח חזקה נשפה. פתאום אור ירקרק האיר את הבקתה. מתוך סקרנות

יצאת לראות מה קורה. בגינה ראית צלחת מעופפת. מהצלחת יצא סולם, ושלושה

פגע ברק בעמוד החשמל והאור כבה. המנתח
לא ראה כלום והפסיק את הטיפול. וכך
נשארה לך

הצלקת.
באותו הרגע
צלצל הפעמון.
"מאחר והיו
לכם כל כך
הרבה
רעיונות, עד

מחר עליכם לכתוב כל זה. אם כל אחד יכתוב
את הגרסה שלו אספר לכם את האמת."
למחרת המורה אסף את כתבות.
"עשרים! זו כיתה נהדרת. לא ציפיתי לכך. אני
אקרא אותם בהפסקה."

"המורה, לא תספר לנו עכשיו מה היה
באמת?"

"לא, אספר לכם אחרי הצהריים"
"אוי, זה כל כך הרבה זמן!"

במשך כל הבוקר גברה המתיחות. בהפסקה
ארבעת החברים התאספו שוב.

"אולי נציץ מה עושה המורה" הציעה קלרה.
"כן. למה לא!"

אורלין שכנע את רנה ועלה על כתפיו כדי
להציץ דרך החלון. בינתיים הבנות שמרו.
מר פטושנוק ישב במקומו של אורלין. הדפים
היו פזורים לפניו.

"ספר!" שאל
רנה "מה הוא
עושה?"
"הוא כמעט
גמר לקרוא
והוא יושב על
המקו..."

מרב
התרגשות
אורלין קפץ
מכתפיו של
רנה ושניהם
נפלו לארץ.

מר פטושנוק שמע רעש, הביט בחלון וצחק.
בשעה שתיים התלמידים והמורה חזרו

ציפיתי לזה, זזתי אחורנית וקיבלתי מכת
ציפורניו בפנים. הקהל נבהל וברח מהאולם.
נשאר רק אדם אחד שעזר לי להגיע לבית
חולים.
כאשר יצאתי משם מנהל הקרקס הודיע לי כי
לא אוכל להמשיך בעבודתי, כי מראה פני
מבהיל ילדים קטנים.
כאשר יצאתי, האיש שהוביל אותי אז לבית
החולים המתין לי בחוץ. הוא ראה שאני
התעצבתי כי לא יכולתי להמשיך בעבודתי

לכיתה.
"קחו את המחברות ותתחילו נתחיל בחשבון.
כמה זה 3650 מחולק ב-365?
קלרה קראה "זה עשר! אבל עכשיו ספר לנו
את האמת!"
"טוב, ניצחתם."
דממה השתררה בכיתה. אפשר היה לשמוע
את זמזום הזבוב שנכנס דרך החלון.
"לפני מספר שנים קבלו אותי לעבודה בקרקס
זיגלו, של קולומבו, הקוסם הגדול."
"זה אתה היית קולומבו?"
"לאאא! אני הייתי מורה.."
התלמידים התאכזבו "אא.."
והייתי גם מחליף, מחליף "
"מחליף של מי?"
"מחליף של מאלף החיות! ויום אחד כשמאלף
החיות חלה, נאלצתי להחליף אותו. ואז זה
קרה. ברוטוס, נמר חדש של הלהקה היה
מעוצבן ומפוחד, כי זו הייתה הופעתו
הראשונה על הבמה. ופתאום בקהל התפוצץ
בלון. ברוטוס מבוהל קפץ לזרועותיי. אני לא

בקרקס ואמר:

"שמי ג'נטנט. אני מורה בבית ספר יסודי בעיר

פרונטיגן. אבל בשנה הבאה אני רוצה
להפסיק ללמד. אולי תוכל להחליף אותי?"
הסכמתי ברצון. ולכן אני היום המורה שלכם!"